

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2020 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Danuta Kasprzyk

Protokolant: po. staż Paulina Dubicka

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Anny Ockert

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2020 roku

sprawy z wniosku **J. F.** o zasądzenie uzupełniającego zadośćuczynienia za okres pozbawienia wolności w związku z wykonaniem wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 26 czerwca 1953 roku Sr 85/53 skazującego na karę 9 lat pozbawienia wolności

1. na podstawie art. 8 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego wniosek oddala.
2. Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

SSO Danuta Kasprzyk

UZASADNIENIE

W dniu 15 maja J. F. w Sądzie Okręgowym w Poznaniu wniosek o zasądzenie na jego rzecz kwoty 2.400.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia orzeczenia tytułem zadośćuczynienia uzupełniającego za krzywdy jemu wyrządzone w związku z wykonaniem wyroku Wojskowego Sadu Rejonowego w Poznaniu z dnia 26.06.1953 roku (sygn.. akt. SR 85/53)

Wnioskodawca podał, iż wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 26 czerwca 1953 roku został skazany na karę 9 lat pozbawienia wolności, karę pozbawienia praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na okres lat 3 oraz przepadek całego mienia. Postanowieniem z dnia 24 czerwca 1991 roku Sąd Wojewódzki w Poznaniu w sprawie III Ko 8/91 - na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego - uznał za nieważny w/w wyrok z 1953 roku. Postanowieniem z dnia 20 stycznia 1992 roku Sąd Wojewódzki w Poznaniu w sprawie III Ko 1204/91 zasądził na rzecz J. F. kwotę 101.854.256 zł (przed denominacją złotego) tytułem zadośćuczynienia za krzywdę moralną związaną ze skazaniem wyrokiem w sprawie SR 85/53.

Wnioskodawca swoje roszczenie o zasądzenia zadośćuczynienia uzupełniającego oparł o treść przepisu art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Na rozprawie w dniu 27 października 2020 pełnomocnik wnioskodawczy oświadczył , że uzupełnia podstawę prawną wniosku o art. 552 k.p.k. i art. 554 k.p.k. oraz art. 12 ustawy o IPN w zw. z art. 552 k.p.k. i 554 k.p.k. Na wezwanie

sądu o podanie, w reżimie której ustawy wnioskodawca domaga się zasądzenia uzupełniającego zadośćuczynienia pełnomocnik ostatecznie wskazał, iż podaje taką podstawę żądania jak w pisemnym wniosku, a podstawą do zasądzenia uzupełniającego zadośćuczynienia jest przepis art. 8 ust. 4 ustawy lutowej.

Prokurator wniosło oddalenie wniosku z uwagi na powagę rzeczy osądzonej w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Wniosek podlegał oddaleniu z uwagi na zaistnienie powagi rzeczy osądzonej.

Względem wnioskodawcy orzeczono o unieważnieniu wyroku jaki zapadł względem niego w 1953 roku. Postanowieniem z dnia 20 stycznia 1992 roku Sąd Wojewódzki w Poznaniu zasądził na rzecz wnioskodawcy kwotę 101.854.256 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę moralną związaną ze skazaniem wyrokiem w sprawie SR 85/53.

Przepis art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego stanowi, że nie ma zastosowania ust. 1 przepisu art. 8 w sytuacji, gdy w wyniku rewizji nadzwyczajnej, kasacji lub wznowienia postępowania prawomocnie zasądzono odszkodowanie, chyba że za jego zastosowaniem przemawiają względy słuszności. Sytuacja prawna opisana w tym ustępie przepisu nie ma zastosowania względem osoby wnioskodawcy ponieważ nie zasądzono mu odszkodowania na skutek rewizji nadzwyczajnej, kasacji czy też wznowienia postępowania. Wnioskodawca zadośćuczynienie otrzymał na warunkach ogólnych wskazanych w ustawie tj. w trybie art. 8 ust. 1 ustawy, po uprzednim stwierdzeniu nieważności wyroku zapadłego wobec niego w sprawie SR 83/53. W tym zakresie występuje powaga rzeczy osądzonej.

Zupełnie na marginesie i tytułem porządku sąd stwierdza, że nie zgadza się ze stanowiskiem wnioskodawcy jakoby zasądzone mu w 1992 roku zadośćuczynienie miało charakter symboliczny. Zasądzono kwotę 101.854.256 zł (przed denominacją złotego). W 1992 roku przeciętne miesięczne wynagrodzenie wynosiło kwotę 2.935.000 zł. Wnioskodawca otrzymał więc kwotę odpowiadającą 34,7 przeciętnych pensji w tamtym czasie. Kwota ta pozwalała mu np. na to by przez okres 2 lat i 8 miesięcy utrzymywać się bez konieczności podejmowania zatrudnienia. Wnioskodawca przyznał, iż w 1992 roku kwota zadośćuczynienia została mu wypłacona, a denominacja złotego miała miejsce dopiero w 1994 roku. Bez wątplenia nie była to więc kwota symbolicznego zadośćuczynienia.

SSO Danuta Kasprzyk

ZARZĄDZENIE

1. Notować
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi
3. Za 14 dni

SSO Danuta Kasprzyk